

is handig, de
lek. Ik wees
dig verschijn-
gereformeerde
ij de uitgaven
gebruik wordt
waarmede de
e werden ge-
ts „gewilds”,
spontaneiteit,
de berijming
geboren den
studeerde te
zijn in dub-
ar die uit het
andere psal-
geven; bij de
roegd die uit
een zijn voor
liberfeld.

kort bericht
De rij wordt
els, te Emb-
onderscheiden
ven in 1907

Cristoph
de in de rij.
Johannes
lichter Paul
en, reeds ge-
gust Kötthe
ubben in de
an Paul Ger-
tger, weder-
vothusen. Na
komen weer
Meyer van
die te Bunde
a hoogleraar
bach, terwijl
s Stapfer,
geslacht. Men
psalmdichters
oerenduitsch”
lat-duitsch en
bismus-onder-
se ontkwaking
comme chez

wordt ook in
ismus onder-
nton de kerk
f haar eigene
n het kanton
is de band
eel genomen
zijn eigenlijk
bestaat deze
zeer. Echter,
rijkste kanton
raad eigenlijk
gereformeerde
n, desnoodig

den ten op-
og eens pijn-
a, kan ik niet
in dit vol ver-
kl Het is een
land zich een
openbaart on-
g op kerkelijk
hoot bergt en
koesteren. In
ragers, wordt
artikelenreeks
er op wijst,
s wij die ook
r kerken, die
ft geluisterd.
zes, geleden,
n de synode
een Cato in
u vijand. Hij
nleende in de
eit te Zurich.
tons als een
d, eindigende

uld daran;

vorm diepen
sche vergade-
s; zijn woord
te van geest;
t tweeregelig
nanklacht be-
ariatie op
ide anecdote.
t, bij Straats-
i diende een
n bergen en
Rijn een her-
gen. Zeg een
g. Hij sprong
aar zijn land
den stroom.

Het lied eindigt: „Der Hirtenbube ist nur schuld daran! Den klage ich an!” Begrijpelijk is dat deze boer het oor had!

Ik wil mijn mededeelingen eindigen met te herinneren dat al moge men spreken van de actie van jonggereformeerden, de ouderen zich toch daarin niet onttrekken. Hun wijsheid en ervaring, hun aanmoediging tot en verheuging over deze actie, is den jongeren van onschatbare waardij. Zoo is er dan eene ontroering bij de ouderen, dankend den Heere voor Zijn genade hierin Zijn volk bewezen; er is bezieling bij de jongeren, vertrouwend op dien God, Dien de vaders hebben gediend met blijdschap; met eene blijdschap die hen kracht gaf om met gewilligheid offers, vele en groote, te brengen. De bereidwilligheid daartoe geve de Heere steeds aan meerderen, verdubbeld in getale, aan het van God zoo rijk gezegend, begiftigd en begunadigd volk van Zwitserland, van voorheen en van thans!

G. KEIZER.

Kwestie-Ubbink.

„De Heraut” komt nog eens op de zaak terug, thans meer in bijzonderen zin sprekend over de vraag van het al of niet geoorloofd-zijn der publicatie, en over de kerkrechtelijke vraag, voorzover in geding gebracht. Het blad wijst op

Art 53 onzer Kerkenorde, waar staat, dat de predikanten, die weigeren de belijdenisschriften te onderteekenen, de facto in hunnen dienst geschorst zullen worden door den Kerkeraad of Classis. Ook het onderteekeningensformulier van de predikanten sluit dit recht van schorsing, niet alleen door den Kerkeraad maar ook door de Classis, uitdrukkelijk in en Dr Ubbink zelf heeft, door dit onderteekeningensformulier te onderteekenen, dit recht erkend en zich daaraan onderworpen.

Dit tast het recht der plaatselijke kerk niet aan; want de plaatselijke kerk heeft in haar geloofsbrief aan hare deputaten megegeven beloofd, de besluiten door de meerderheid genomen voor bondig te houden en uit te voeren, mits deze niet in strijd zijn naar haar oordeel met Gods Woord of de Kerkenorde. Het is dus een vrijwillige verbintenis, door de plaatselijke kerk zelf aangegaan, en in geval van bezwaar staat het recht van appel op een nog meerdere vergadering haar open.

Moest Dr Ubbink de kerkeraadsvergadering in kwestie zelf leiden? Neen, zegt het blad:

Door de schorsing zelf wordt een predikant in al zijn functies geschorst, niet alleen om het Woord en de Sacramenten te bedienen, maar ook in alle andere functies hem opgedragen. En zelfs indien men de schorsing door de Classis nog twijfelachtig zou achten, zoolang de Kerkeraad zich daarmede niet vereenigd had, ook dan kon Dr Ubbink, die in staat van beschuldiging was, niet zelf de vergadering leiden, die daarover te oordeelen had. Volgens Art. 33 K.O. heeft zelfs een afgevaardigde naar een meerdere vergadering geen recht van keurstem in zaken, die zijn eigen persoon aangaan.

Inzake de rechtmatigheid der publicatie deelt het blad de opinie, door ons, en later door Dr Rietberg en Dr Dijk en anderen, geuit; wij citeerden daaruit reeds. „De Heraut” voegt er nog iets aan toe:

Dr Ubbink zelf heeft in zijn boek op deze zoogenaamde uitnodiging zich niet beroepen, maar veelmeer op het besluit der Leeuwarder Synode om ten opzichte van enkele artikelen onzer Confessie een nadere uitwerking te overwegen. Als een proeve van zulk een nieuwe belijdenisformuleering diende zich dan ook zijn boek aan. Dat deze proeve echter allernat beantwoordde aan hetgeen de Leeuwarder Synode aan haar Deputaten opdroeg, hebben we bij de bespreking van deze proeve aangetoond. En bovendien onthield zulk een opdracht, die de Synode niet aan Dr Ubbink maar aan hare deputaten gaf, iemand nooit van zijn verantwoordelijkheid voor wat hij schrijft.

In het Maandschrift „Het Ouderlingenblad” begint Prof. Dr G. Ch. Aalders een reeks over het boek. Sprekend over het ook door „De Heraut” aangeraakte vraagstuk (zie boven) merkt Prof. Aalders, die eerbied heeft voor de rondborstigheid van Dr Ubbink, wien alle machinaties vreemd zijn, toch op:

Dr Ubbink heeft hierover geen oogenblik in twijfel kunnen verkeeren, dat de bindende kracht van het door hem onderschreven onderteekeningensformulier door den wensch, door de Synode van Assen in haar antwoord aan hem te kennen gegeven (art. 308), niet werd opgeheven of ook maar in het allernat verzwakt. En daarom, nog eens, wij blijven er ons over verwonderen, dat een dieperstijg man als Dr Ubbink handelen kon als hij gehandeld heeft. Een verklaring daarvoor weten wij niet. Maar wij zien het als een symptoom van de verwarring der geesten, die op godsdienstig en kerkelijk gebied zich in de laatste jaren vertoont, en waardoor de oogen schijnen gesloten te raken voor allereenvoudigste en voor de hand liggende dingen, terwijl men zich in allerlei zware problemen verliest.

Dr H. J. Heida citeert in zijn vervolgartikel enkele trappante coupures uit het boek, en concludeert:

Dat de Gereformeerde Kerken en deze zich binnen

haar muren zich openbarende geesten elkaar nooit zullen verstaan, is duidelijk.

Deze geesten, hoezeer zij ook het intellectualisme in de Kerk zeggen te bestrijden, onderwerpen Schrift en Kerk beiden aan een evolutionaire, met wijzegeirig Pantheïsme doordrenkte wereld- en levensbeschouwing. De taal moge mystiek klinken en daardoor menigen misleiden, zij is intellectueel van het begin tot het einde.

Dat komt o.a. in de gemakkelijk gestelde overgangen tusschen eeuwigheid en tijd, God en wereld.

Evenzoo:

Hiermede wordt de onderscheidenheid tusschen God en de wereld in hare bestemming uitgewischt.

Ook:

Ontwifelbaar is, dat bij al het dwepen met de vervlochtenheid van het goddelijke en het mensche-lijke, het onderscheid tusschen de Heilige Schrift en de alledaagsche gewone geschriften der menschen in beginsel wordt opgeheven en tevens de Kerk als Instituut grondig wordt ondermijnd.

Geen wonder, dat Roel Houwink in „Eenheid” het boek met ingenomenheid begroet. Groot. Maar dan ook niet meer dan dit. Men leze:

Wij hopen, dat het onwaardig schouwspel der zaak Geelkerken dezen man zal worden bespaard, en dat zij, die in deze dingen de leiding hebben, beseffen, dat het hier om oneindig meer dan om een of ander seculairisme gaat.

Daar kan Roel Houwink wel gerust op wezen. Deze wensch wordt, is reeds, vervuld.

Merkwaardig om haar naliveteit en haar theologisch, zelfs cultuurhistorisch, misverstand, is nog volgende uittaling:

Men kan trouwens door Assen gewaarschuwd zijn. Wat zich aankondigt in Dr Ubbink's boek is de toekomst van het Calvinisme, zijn mogelijke geloof in Christus te behouden voor een uit haar voegen geslagen wereld; nieuwe geslachten, die verdoold zijn in duister en twijfel, terug te voeren tot de bron van alle licht. Daartoe zal een Chineesche muur van tot subjectivisme verstarde vroomheid tot den laatsten steen toe moeten worden afgebroken.

Hier wordt o.l. wit zwart genoemd, en de volle zee de kust, en het eigene het vreemde.

Een uitvoerige bespreking geeft ook het roomsch-katholieke tijdschrift „Studiën”. De recensent (J. Kroon, Maastricht) schrijft o.m.:

Nog meer bevreemdt ons een ander bezwaar van Dr U. tegen de beide rapporten in kwestie. We hebben, zoo zegt hij, ook nog zoo iets als een ongeschreven Belijdenis, een soort geloof der gemeente en spreken van haar als van een gevoel, dat tegenwoordig over het algemeen in de kerken leeft of als van iets, dat onder ons volkomen zekerheid heeft. Met deze ongeschreven Belijdenis, zoo klaagt hij, houden de rapporten niet voldoende rekening.

Het antwoord op deze klacht kan slechts zijn, dat die rapporten groot gelijk hebben! Immers wat is feitelijk die ongeschreven Belijdenis, die thans in de Kerken leeft? Een chaos van tegenstrijdige meeningen over den zin der Belijdenis, welke zelfs de bevoegde deskundigen verschillend verklaren en waaromtrent onder de gemeentelieden niets dan verwarring, onklarheid, vaagheid en onzekerheid heerscht, zoodat van „volkomen zekerheid onder ons” bezwaarlijk sprake kan zijn. Een ongeschreven Belijdenis derhalve, die in werkelijkheid niet bestaat.

Schrijver spreekt ook over het

door Dr Ubbink zoo nadrukkelijk opgedrongen onderscheid tusschen het Woord Gods als goddelijk bestanddeel en de Schrift als menscheleke feilbare „veruitwendiging” van Gods Woord

en noemt dit

een onderscheid, dat enkel op een fundament van begrippenverwarring steunt.

De door ons met de stukken aangewezen fout in het historisch overzicht van Dr Ubbink wordt met andere klakkeloos geloofd. Sprekend over het door Dr U. geheel verkeerd geciteerde Rapport over den uitbouw der belijdenis en over het andere, zegt de roomsche recensent (op gezag van Dr U.):

beide ontwerpen houden in en veronderstellen, dat de Kerk in zake de Heilige Schrift uitmaken kan, wat waarheid is en dat zij derhalve in de bestaande verwarring maar eens haar gezag moest laten gelden. Dr U. noemt dit een hartsteek in het hart der Reformatie, een volkomen ongedaan maken van haar wereldhervormend werk, een afglijding naar Rome. Het zij zoo. Ons herinnert de ernstige en oprecht-gemeende conclusie der beide rapporten aan de oude spreuk, dat voor de anima naturaliter christiana alle wegen, zij het ook langs kronkelpaden, op den duur naar Rome leiden.

„Den Filistijnen op den schouder vliegen.”
Docent G. Wisse schrijft in „De Wekker”:

Mannen broeders, laten we van nu voortaan zuinig zijn met niet beslist noodzakelijke bestrijding van elkaar, maar laten we saam de Filistijnen op den schouder vliegen.

Prachtig! De armen der Gereformeerde Kerken staan voor elken wederkerende open. Confereeren kan, desverlangd, ook.

Communisten-atheïsten hebben aangekondigd, dat in 1933 de eindbeslissing komt over het heele Christendom. Te wapen dan. Men vinde ons in versterkte

burchten. En als 't moet, sterven in het harnas; maar aan den arbeid. Ik ga in de kracht Gods weer aan den gang.

Prachtig, prachtig. Voor 1933: nog net tijd, om de De Cock-feesten te vereenigen in actueelen wederkeer (1931). Of denkt de geachte schrijver, dat gescheiden-feestvieren hier boven niet als strijd wordt „ervaren”, vergeef den term? We wachten hoopvol. Want als de vereeniging niet gauw komt, dan worden de communisten net zoo nuchter, als wij het meenen te zijn, wanneer wij beginnen te lezen:

Als men Christus en het Evangelie zoo goddeloos, schaamteloos en dom ook, aantast, dan mocht men zeker toch wel denken, dat die ongelovigen nu goed wisten hoe 't wel was. Want m.i. heft ge geen goed recht van spreken anders. En wat is 't geval? Jezus heeft nooit bestaan, zegt men, maar de verklaring van het Evangelie en zijn inhoud dan? O, als 't daarop aankomt, dan staan al die ongelooftscholen als in vuur en vlam tegen..... elkaar.

en dan vervolgens, „De Wekker” weggelukkig, concludeeren: op dezelfde manier kunnen de communisten betoogen, dat dat heele christendom, en vooral dat gereformeerde christendom, „geen goed recht van spreken heeft”. Laat de geachte schrijver daarom ook aan dit te verwachten verwijt der „Filistijnen” denken, als hij schrijft:

Zoolang ik nog adem hebbe, zal ik het, waar men mij roept en waar ik kan (allereerst op mijn catheder en voorts waar maar menschen hooren kunnen) de ongelooftaanvallen ten deze met alle gegevens, die me ten dienste staan, afweren.

Het is tijd: voor 1933, staat er. En ik denk aan de vraag, die „Geref. Kbl. Drente en Overijssel” stelt aan Dr Bijleveld, Chr. Geref. pred., naar aanleiding van diens via Dr Boijinga hier geciteerde catechisatielessen ter zake van de Gereformeerde Kerken:

Houdt het dan nooit eens op? zouden we willen vragen. Verbiedt de wet des Heeren dit niet in het negende gebod?

K. S.

GEREFORMEERDE KERKEN.

Beroepen te:

Oudemirdum: Cand. C. Lugtigheid te Den Haag.

Aangenomen naar:

Neede: Cand. K. Meima te Groningen.

Oudehorne: Cand. J. L. Bakker te Santpoort.

Bedankt voor:

Aalsmeer: A. v. d. Weg te Ottoland.

Dedemsvaart: A. J. Boss te Mariërborg.

Schoonoord: Cand. K. Meima te Groningen.

Westervoort: Cand. J. L. Bakker te Santpoort.

Intrede te:

Gees: Cand. J. ten Hove. Tekst: Efeze 2:20-22.

Nunspeet: J. Tijmes. Tekst: Psalm 121:2.

Afscheid van:

Hoek: J. B. Vanhaelen. Tekst: Hebr. 6:4-8.

Candidaten tot den H. Dienst.

Cand. E. J. Buitenbos is door de Classis Amersfoort der Geref. Kerken preparatoir geëxamineerd en beroepbaar verklaard. Na 1 Febr. a.s. is hij bereid des Zondags de kerken te dienen en een eventueel beroep terstond in overweging te nemen. Zijn adres is: Heiligenbergerweg 14, Amersfoort.

— Cand. Theol. F. L. Bos verzoekt mede te deelen, dat hij vanaf 28 Febr. a.s. gaarne weer de Geref. Kerken des Zondags wil dienen, en een eventueel beroep in overweging zal nemen. Zijn adres is: Pastorie Geref. Kerk te Uithuizen.

— Cand. L. Batelaan, hulpprediker voor het evangelisatiewerk bij de Geref. Kerk te Hoorn, verzoekt ons mede te deelen, dat zijn werk zoo is geregeld, dat hij des Zondags niet bezet is. Hij zal dan gaarne de Geref. Kerken dienen. Zijn adres is: Koepoortweg 72a, Hoorn.

— Cand. D. K. Wielenga van Franeker, beroepen predikant te Bellingwolde en Nieuweschans, is Dinsdag door de Classis Winschoten peremptoer geëxamineerd en met algemeene stemmen toegelaten tot den Dienst des Woords en der Sacramenten in de Geref. Kerken.

De J. L. Jaspers.

De classis Arnhem der Geref. Kerken, vergaderend 14 Jan. 1932, constateerde dat Ds J. L. Jaspers, door de Kerkraden van Ede, Lunteren en Bennekom op 11 September 1931 geschorst, vanwege zijn verwerping der confessioneele uitspraak van de Generale Synode van Assen en het openlijk zich scharen aan de zijde van het schisma, met welke schorsing de classis in haar vergadering van 1 Oct. 1931 zich vereenigd heeft, niet is teruggekomen van zijn dwalingen; gehoord het eenstemmig advies der deputaten van de Particuliere Synode van Gelderland om tot afzetting over te gaan; ziet zich tot haar diep leedwezen genoodzaakt op grond van de artikelen 79 en 80 Doedtsche Kerkenorde, De J. L. Jaspers af te zetten als Bedienaar des Woords en der Sacramenten in de Geref. Kerken; en besluit van deze met algemeene stemming genomen beslissing kennis te geven aan Ds J. L. Jaspers, aan den Kerkeraad der Geref. Kerk van Lunteren en aan de classis der Geref. Kerken.

De classis voornoemd,

J. H. KOERS, Praeses.

H. J. KOUWENHOVEN, Ass.

J. DOUMA, Scriba.

Emeritaat.

Ds A. L. Ruys, predikant der Geref. Kerk te Dinteloord, heeft tegen Augustus a.s. aan de Classis Klundert eervol emeritaat aangevraagd.

Soemba-zending.

In de j.l. gehouden vergadering van de Deputaten voor de Zending op Soemba, uitgaande van de Geref. Kerken in Gro-